

حذف معافیت مالیاتی هنرمندان آری یا خیر؟!

بعد از حواشی و بیانه‌های پی در پی خانه سینما، محمد خزاعی، رئیس سازمان سینمایی، در یک دیدار دوستانه با اهالی خانه سینما، پای درددل آنها نشست. نشست که موضوع اخبار و شایعات مرتبط با حذف معافیت مالیاتی سینماگران از اصلی‌ترین مباحث مطرح شده بود که البته رئیس سازمان سینمایی هم قول داد که وزارت ارشاد و این سازمان، برای رفع این مسأله، از هیچ تلاشی دریغ نوزند.

خانه سینما، ندادن مالیات است و با هر آمد و شدی، از مدیران می‌خواهند که پای مالیات بگیرها را به خانه سینما باز نکنند.

داستان مالیات بگیران و سلبریتی‌ها و هنرمندان سرشناس هالیوودی خواندنی است

مارتین اسکورسیزی، کارگردان، فیلمنامه‌نویس، تهیه‌کننده و هنرپیشه ایتالیایی-آمریکایی فیلم و سینما است. کارگردانی که عنوان دار تمامی جوایز معتبر سینمایی دنیا از جمله اسکار، گلدن گلوب، بفتا، انجمن اتحادیه کارگردانان آمریکا، جشنواره کن و جشنواره فیلم ونیز است.

اما اسکورسیزی هم، یک ماجرای جنجالی در خصوص فرار مالیاتی داشته است؛ او در ولنتاین سال ۲۰۱۱، مجبور به پرداخت مالیات سه میلیون دلاری به دلیل مالیات معوق، سود و جریمه مربوط به آن شد. اسکورسیزی همچنین در سال ۲۰۰۲ و ۲۰۰۳ نیز مجبور به پرداخت دو میلیون دلار مالیات شده بود که البته همه اینها را پرداخت کرده است. حتی بردن اسکار هم نتوانست مارتین اسکورسیزی را از پرداخت مالیات نجات دهد. مارتین اسکورسیزی، کارگردان، فیلمنامه‌نویس، تهیه‌کننده، هنرپیشه و تاریخ‌دان ایتالیایی-آمریکایی، یکی از مشهورترین کارگردانانی است که جایزه اسکار را نیز برده است، اما همه این مسائل، باعث نشده که وی از پرداخت مالیات معاف شود.

در سال ۲۰۰۹، سازمان خدمات درآمد داخلی آمریکا اعلام کرد که نیکلاس کیج، بازیگر مشهور آمریکایی، ۶۶ میلیون دلار مالیات معوق دارد که باید پرداخت کند. این بازیگر مشهور آمریکایی، برای پرداخت بدهی مالیاتی خود، مجبور شد چند خانه ویلایی و حتی فسیل مربوط به مجموعه یک دایناسور را که پیش‌تر خریداری کرده بود، بفروشد.

رابرت دنبرو، بازیگر مشهور هالیوودی، هم در سال ۲۰۱۵ درگیر ۶۶ میلیون دلار مالیات پرداخت نشده معوق شد.

هائیه شجاعی زند
کارشناس سینما

مارتین اسکورسیزی، کارگردان، فیلمنامه‌نویس، تهیه‌کننده، هنرپیشه و تاریخ‌دان ایتالیایی-آمریکایی، یکی از مشهورترین کارگردانانی است که جایزه اسکار را نیز برده اما همه این مسائل باعث نشده که وی از پرداخت مالیات معاف شود

که درآمد میلیاردی دارند، بخش کوچکی از جامعه هنری هستند. با این استدلال، قانون معافیت مالیاتی تصویب شد. اکنون در کشور، بخش کوچکی از صنف سینمایی هستند که بدون قید و شرط می‌توانند درآمد میلیاردی داشته باشند، بی‌آنکه از دادن مالیات نگران باشند، در مقابل، کارگران پیش از آنکه تمام حقوق خود را دریافت کنند، مالیات‌اش از حقوق اندکشان کسر می‌شود؛ اما سایر هم‌صنفی‌های این قشر کوچک هم‌آمال و آرزویشان رسیدن به این گروه کوچک میلیاردی است. جالب این است که اگر پای صحبت‌های یکی از همین میلیاردی‌ها که موقع بنشینید، از اینکه حاصل به دست آمده از ساخت فیلم‌اش تنها برایش ۵۰ میلیارد تومان سود داشته است، زبان به اعتراض گشوده که این چه مملکتی است، من اگر دخل و خرجم را بالا و پایین کنم تنها برایم ۵۰ میلیارد سود می‌ماند. من با این پول چه کنم و چرا کسی به ما توجه نمی‌کند؟ البته جای تعجب ندارد. ایجاد توقع و حسی از برتری بینی در نسبت خود با جامعه، سبب شده تا حتی درآمدهای میلیاردی این صنف به چشمشان کم بیاید و آن را ظلم به خود بدانند.

در غرب و هالیوود، اوضاع از چه قرار است؟

اتحادیه اروپا و بریتانیا، در کنار گرفتن مالیات از هنرمندان، ۲۰ درصد مالیات بر ارزش افزوده نیز، از محل فروش آثار هنری دریافت می‌کنند. در آمریکا نیز، وضع به همین منوال است. اگرچه قوانین مالیاتی در هر ایالت دارای شرایط خاصی است، اما در قانون، به صراحت تأکید شده است که تفاوتی میان هنرمندان و دیگر شاغلان برای دریافت مالیات وجود ندارد. این در حالی است که در ایران، نیمی از دغدغه اصلی هنرمندان در

امیرفضلی است. او چند سال قبل، در خصوص قانون معافیت مالیات هنرمندان گفته بود که ما تقصیری نداریم و سازمان امور مالیاتی کشور، این قانون را برای ما گذاشته است. این هنرمند، صراحتاً خود را تابع قانون معرفی می‌کند و می‌گوید: با وجود اینکه راضی به تبعیض میان هنرمندان و مردم نیست، اما باید تابع قانون بود.

در عین حال، هنرمندان مخالف با این قانون، در حالی خواستار معافیت مالیاتی هستند که این درخواست، حسی از تبعیض را در جامعه ایجاد می‌کند. حسی که در آن هنرمندان، خودشان را تافته جدا بافته از جامعه می‌دانند و برای خودشان نسخه‌ای مجزا از مردم می‌طلبند؛ این در حالی است که در اتفاقات سال گذشته و هر اتفاقی که در آن، اعتراض به حاکمیت را به دنبال داشته است، اغلب هنرمندان، خود را حامی و همراه مردم معرفی می‌کنند. حال سؤال اینجاست چه منفعتی در همراهی دوم وجود دارد که در همراهی اول که هم‌صدای با مردم در معافیت مالیاتی است ایجاد نمی‌شود؟ معافیت مالیاتی هنرمندان، علاوه بر اینکه در بستر عدالت اجتماعی، معنایی ندارد؛ در عین حال، این تبعیض، علاوه بر ایجاد فاصله طبقاتی، حسی از تافته جدا بافته‌ای را در هنرمندان ایجاد می‌کند که جامعه برای او قائل شده است؛ حسی که این روزها برای جامعه تبعاتی را هم به دنبال داشته است. ترویج بی‌قانونی و تمسخر قوانین کشور، قائل نبودن به اجرای قوانین در مقابل رفتارهای بدهنجار آن‌ها، بخشی از تبعات این نگاه تبعیض‌آمیز است که در قبال هنرمندان در جامعه، شکل گرفته است.

«میلیاردر»هایی که به اسم «هنرمند»، مالیات نمی‌دهند!

هرچند بهانه تصویب این مصوبه، جالب‌تر است. کسانی که به معافیت مالیاتی هنرمندان رأی مثبت دادند که می‌گفتند افرادی

داستان معافیت هنرمندان چیست؟

قانون مربوط به معافیت مالیاتی هنرمندان و اصحاب فرهنگ در بهمن سال ۱۳۸۱، به تصویب رسید و در سال ۱۴۰۰، حذف معافیت مالیاتی هنرمندان در بودجه سال ۱۴۰۰ مطرح شد. به بیان دیگر، در قانون بودجه ۱۴۰۰، برای معافیت مالیاتی هنرمندان، سقف ۲۰۰ میلیون تومانی، گذاشته شد؛ به طوری که در صورت عبور از این سقف، درآمد هنرمندان و سلبریتی‌ها نیز مانند مابقی اشخاص حقیقی و حقوقی ذیل ماده ۱۰۵ و ۱۳۱ مالیات‌های مستقیم مشمول مالیات شدند. این مصوبه مجلس در قانون بودجه ۱۴۰۰ برخلاف خواست دولت تدبیر و امید تصویب شد.

از روزی که این مصوبه کمیسیون تلفیق منتشر شد، هنرمندان نسبت به اخذ مالیات گلایه داشتند. در نهایت حذف این موضوع، باراً بالا در مجلس تصویب شد و اخذ مالیات از هنرمندان ملغی شد. حال سؤال اساسی این است که چه میزان از استدلال موافقان معافیت مالیاتی هنرمندان و سلبریتی‌ها، منطقی و قابل پذیرش است؟ آیا تمدید معافیت مالیاتی این اقدار، به بهانه کم درآمد بودن آن‌ها، به سایر اصناف و گروه‌ها قابل تعمیم نیست؟

جیب‌هایی که پُر می‌شوند، جیب‌هایی که خالی می‌شوند

لازم به یادآوری است که چند سال قبل، در حواشی حذف معافیت مالیاتی، گروهی از هنرمندان قهر کردند و اعلام کردند که به همین دلیل دیگر در تلویزیون حضور نخواهند داشت و برخی دیگر نیز، مانند پیام دهکردی در صفحه فضای مجازی خود اعلام کرد اگر این قانون لغو شود تا مرز قیام پیش می‌رود. البته برخی از هنرمندان هم گفتند: سلبریتی‌ها، مانند سایر اقدار جامعه، باید مالیات بدهند؛ مانند منیژه حکمت و کامبیز دیرباز که معتقد بودند این دستور، حاصل بی‌تدبیری مدیران بوده است و خودشان حاضرند که در کنار مردم مالیات دهند. نکته قابل توجه در این موضوع، صحبت‌های ارزنگ

